

РЕШЕНИЕ

№ 4616

гр. София, 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1798** по описа за **2022** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК, във вр.чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), срещу Решение от 02.12.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 93-и състав, по нахд № 12461/2021 г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № НП-103 от 05.08.2021 г., издадено от председателя на КЕВР, относно наложена на основание чл.206, ал.2, вр. ал.1 от Закона за енергетиката (ЗЕ) на [фирма] имуществена санкция в размер на 20 353 лв. за нарушение на чл.21, ал.1, т.23 ЗЕ.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в необсъждане и оценка на събраните доказателства в тяхната взаимовръзка – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Касаторът оспорва изводите на СРС за допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на АУАН и издаване на НП поради неспазване на изискванията на чл. 42, т.3, т.4 и т.5 и чл. 57, ал.1, т.5 и т. 6 от ЗАНН, което било ограничило правото на защита на [фирма]. Поддържа, че дружеството е наясно с извършеното нарушение и не оспорва факта, че е сключило Договор за банков кредит на 26.08.2020 г., в който по клаузата т.5.8 е поело задължения, без да е получило разрешение от КЕВР преди това. Счита, че

[фирма] изгражда защитната си теза чрез превратното тълкуване на чл. 21, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЕ, която теза била възприета едностранчиво и безкритично от СРС. Намира нарушената норма за императивна, като твърди, че в обхвата ѝ попадат не всички сделки, а само тези с финансово изражение, при които лицензиантът поема задължение от паричен характер, т.е. дружеството задължнява към контрагента си. Поради тази причина счита, че сделката, инкорпорирана в т. 5.8. от Договор № ФК 03.03.23/09 от 26.08.2020 г., попада в обхвата на чл. 21, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЕ, тъй като блокираните средства са на разположение на банката, т.е. напуснали са патримониума на [фирма] и дружеството не може да ги използва за осъществяване на лицензионната си дейност. Твърди, че нарушението е на формално извършване, в неговия състав няма конкретен резултат, а се осъществява със самия факт на изпълнителното деяние, поради което въпросът дали договорът води или може да доведе до нарушаване сигурността на снабдяването вследствие на задължнялост на енергийното предприятие не е съставомерен, тъй като тази преценка е в изключителните правомощия на КЕВР, а не на самото дружество, нито на актосъставителя или на административнонаказващия орган. КЕВР била лишена от възможността да извърши регулаторна преценка за ефекта на конкретната сделка върху финансовото състояние на дружеството, тъй като тя е следвало да се извърши преди сключването на сделката, въз основа на конкретните ѝ параметри, обективирани в проект на договор, представен от лицензианта. От съвкупния анализ на чл. 21, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЕ и разпоредбите на чл. 39, ал. 2, чл. 166 и чл. 170 от ЗЕ обосновава извод, че като дружество, притежаващо лицензия за дейността „пренос на природен газ“, което експлоатира газопреносната мрежа в България, [фирма] следвало да сключва всяка сделка от категорията на тези, които оказват влияние върху финансовото му състояние, след получено разрешение от КЕВР за това. Предвиденият от ЗЕ лицензионен режим на тази дейност налагал осъществяването ѝ в регулирана от КЕВР среда, при стриктното спазване на приложимото законодателство. По аргумент от чл. 170, ал. 4 от ЗЕ извежда извод, че операторът на газопреносната мрежа по всяко време действа така, че да осигури наличността на необходимите му ресурси за изпълнение на дейността по преноса по подходящ и ефективен начин и да развива и поддържа ефективна, сигурна и икономична преносна мрежа. Като е сключило конкретната сделка, попадаща в обхвата на чл. 21, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЕ, без произнасяне с разрешение от страна на КЕВР (както и всички останали сделки за финансиране на проекта „Б. поток“, за което били съставени още 20 АУАН-и и издадени 20 наказателни постановления), [фирма] всъщност е negliжирало регулаторните правомощия на КЕВР за произнасяне по такива сделки и е нарушило императивните норми на ЗЕ, които предвиждат този регулаторен контрол с оглед избягване на задължнялост на газопреносния оператор на България и възпрепятстване създаването на предпоставки за невъзможност операторът да изпълнява важната лицензионна дейност от значение за сигурността в страната и региона.

Поддържа, че АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като в тях са посочени всички съставомерни обективни и субективни признаци на вмененото нарушение и те са максимално конкретизирани откъм фактически обстоятелства в съответствие с установеното по преписката.

Цитира практика на ВАС и АССГ, че чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ съдържа правило, което обвързва дружеството лицензиант с дължимо поведение и действията на дружества от

регулираните от КЕВР сектори, които не са извършени в съответствие е посочената разпоредба, подлежат на санкциониране по реда на ЗЕ и ЗАНН.

Касаторът претендира за отмяна на обжалваното решение на СРС и постановяване на друго по съществона спора за потвърждаване на НП, както и за присъждане на разноски.

Ответникът [фирма] (Б.), ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 1336, Столична община,[жк], [улица], чрез юрк. Г. Т. и юрк. Ч. Д., оспорва касационната жалба. Излага подробни съображения за правилност на обжалваното решение на СРС, тъй като от описанието на нарушението от фактическа страна в АУАН и НП не ставало ясно в какво е обвинен нарушителят, което затруднявало преценката, както относно конкретното нарушение, така и относно датата на извършването му. Поддържа, че посочената в НП за нарушена норма на чл.21, ал.1, т.23 от ЗЕ не регламентира конкретно задължение за Б., а урежда правомощия на КЕВР, съответно няма как тази разпоредба да бъде нарушена от дружеството. Счита, че в чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ са регламентирани две алтернативни правомощия на КЕВР, а именно: - КЕВР разрешава извършването на сделки, които водят до нарушаване на сигурността на снабдяването вследствие задължнялост на енергийното предприятие, или - КЕВР разрешава извършването на сделки, които могат да доведат до нарушаване на сигурността на снабдяването вследствие задължнялост на енергийното предприятие. В тази връзка намира за правилен извода на СРС, че в обжалваното НП и в АУАН не е посочено коя от двете хипотези се твърди, че е реализирана в конкретния случай. Намира за законосъобразен извода на решаващия съд, че приложената санкционна норма на чл. 206, ал. 1 от ЗЕ също не визира конкретен състав на административно нарушение и същата не компенсира по никакъв начин непосочването на конкретната правна норма, която да вменява конкретно задължение за Б., което същото да не е изпълнило. Твърди, че извършването на нарушение на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ предполага подробен, задълбочен и аргументиран финансов анализ на финансовото състояние на дружеството като задължителна предпоставка за формирането на изводи относно финансово-икономическото му състояние, което би изключило възможността за субективна/немотивирана преценка от страна на наказващия орган и нарушаване на правото на защита на наказаното лице. В конкретния случай обаче изводите на Комисията не почивали на финансов анализ, а на възприетата от Комисията презумпция, че поемането на задължение за блокиране на парични средства води или може да доведе до нарушаване на сигурността на снабдяването вследствие на задължнялост на дружеството. Сочи, че Комисията не е изследвала въпроса какъв е конкретният размер на блокираните средства и колко съществено би било отражението на блокирането им върху финансовото състояние на дружеството. Намира, че бланкетните изводи на Комисията, че поемането на задължение за блокиране на парични средства води или може да доведе до нарушаване на сигурността на снабдяването вследствие на задължнялост на дружеството, противоречат на редица документи, одобрени от Комисията, в които се потвърждава, че имайки предвид капиталовата структура, Б. е в добро финансовото състояние. Възприетият от КЕВР подход за извеждане по тълкувателен път на задължения за [фирма] за получаване на предварително разрешение от КЕВР при извършване на определени сделки и санкционни правомощия в нейна полза по отношение [фирма] бил в противоречие с основни принципи на административното право и

административнонаказателния процес, установяващи законност на действията на административните органи (чл. 4 от АПК) и законоустановеност на деянията, които съставляват административни нарушения, и съответните за тях наказания (чл. 2 от ЗАНН).

В заключение поддържа, че в конкретния случай поемането на задължение по т. 5.8 от Договор № ФК 03.03.23/09 от 26.08.2020 г. не попада в обхвата на чл. 21, ал.1, т. 23, предл. второ от ЗЕ, доколкото посочената разпоредба от договора не води до задължияност на Дружеството, респ. до застрашаване сигурността на снабдяването. Потвърждение на този извод намира в доклад, изготвен в изпълнение на Заповед № 3-Е-162 от 09.07.2021 г., изменена със Заповед № 3-Е-194 от 06.08.2021 г., на Председателя на КЕВР, приет с решение по т. 4 от Протокол № 211 от 28.09.2021г. на КЕВР. Видно от доклада след финансов анализ на съвкупното влияние на всички задължения, произтичащи от сключените от Б. два договора за строителство, договорите за кредит и свързаните с тях обезпечения, в това число и процесния договор, КЕВР е приела, че „дружеството ще генерира достатъчно парични средства, с които да покрива задълженията си по договорите, от една страна, и от друга страна, да изпълнява лицензионните си дейности“. С Решения №№ Д-1 от 21.12.2018 г., БП14 от 13.08.2020 г. и БП - 16 от 02.10.2020 г. на КЕВР, е одобрено привличането от Б. на средства, в т.ч. чрез сключване на договори за кредит за изграждане на проекта, като е формиран извод, че с оглед капиталовата си структура дружеството може да покрива своите задължения. С мотивите, изложени в цитираните решения, регулаторът е изключил хипотезата за задължияност на Б., която да води или да може да доведе до нарушаване сигурността на снабдяването. Намира за неотнормима посочената в касационната жалба съдебна практика като произнесена при коренно различна фактическа обстановка.

Б. претендира за оставяне в сила на обжалваното решение на СРС и присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение 02.12.2021 г. по нахд № 12461/2021 г., СРС, НО, 93-и състав, е отменил НП № НП-103 от 05.08.2021 г. на председателя на КЕВР, с което на основание чл.206, ал.2, вр. ал.1 от ЗЕ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 20 353 лв. за нарушение на чл.21, ал.1 т.23 ЗЕ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя П. Л. К., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения на чл.42, т.3, т.4 и т.5 и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН – липса на ясно и точно описание на нарушението и субсумирането му под съответстваща правна квалификация.

Като е анализирал съдържанието на т.5.8. от Договор № ФК-03.03.23/09 от 26.08.2020 г., сключен с [фирма], решаващият съд е намерил израза в АУАН и НП, че „влиянието на блокирането на парични средства върху финансовото състояние на дружеството обуславя необходимост от преценка“ на КЕВР дали сключването на тази сделка води или може да доведе до нарушаване сигурността на снабдяването поради

задължениост на енергийното предприятие, е неясен. Съдът е приел, че е налице неяснота относно прекия извод, че влиянието на блокирането на паричните средства обуславя необходимост от преценка от страна на контролния орган дали сключването на тази сделка води или може да доведе до нарушаване сигурността на снабдяването поради задължениост на енергийното предприятие. СРС е изложил мотиви, че законната норма на чл.21, ал.1, т.23 ЗЕ не съдържа конкретни критерии, съобразно които е изводимо при какви параметри на сделките може да бъде или ще бъде нарушена сигурността на снабдяването поради задължениост на енергийното предприятие. При словесното описание на нарушението за дружеството не било ясно в какво се изразява твърдяното нарушение и то било поставено в невъзможност да разбере какви са параметрите, в чиито рамки следва да иска разрешение от КЕВР преди сключване на сделка. Нормата на чл.21, ал.1, т.23 ЗЕ не съдържа диспозиция на правило за поведение на правния субект, а регламентирала задължения на КЕВР като контролен орган. Законодателят бил обвързал енергийното предприятие с дължимо поведение в подзаконов нормативен акт – чл.92, ал.1 и ал.2 от Наредба № 3 от 21 март 2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3/2013 г.), чиито разпоредби обаче не били посочени като нарушени в АУАН и НП. Пропускът на административнонаказващия орган (АНО) в тази насока не би могъл да бъде преодолян и със санкционната норма на чл.20б, ал.2 ЗЕ.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 93-и състав, е валидно и допустимо и правилно.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема следните установени от СРС факти: [фирма], вписано в Търговския регистър на Агенция по вписванията с ЕИК[ЕИК], е титуляр на лицензия № Л-214-06 от 29.11.2006 г. за дейността „пренос на природен газ“, лицензия № Л-214-09 от 29.11.2006 г. за дейността „пренос на природен газ“ и лицензия № Л-214-10 от 29.11.2006 г. за дейността „съхранение на природен газ“.

Със Заповед № 3-Е-64 от 05.04.2021 г. председателят на КЕВР разпоредил да се извърши проверка на оператора на газопреносната мрежа [фирма] относно използваните начини на финансиране при реализацията на „Проект за развитие и разширение на газопреносната система на [фирма]“. В хода на тази проверка, с писмо с вх. № Е-15-45-16 от 20.04.2021 г. [фирма] предоставило заверени копия на сключени договори за банкови кредити. Към посоченото писмо е приложен сключен между [фирма] и „Р. (България)“ ЕАД Договор № ФК 03.03.23/09 от 26.08.2020 г. за банков кредит (Договор № ФК 03.03.23/09 от 26.08.2020 г.). По силата на този договор банката предоставя на [фирма] кредит в размер до 50 000 000 (петдесет милиона) евро, от който дружеството може да усвоява суми в срок до 31.12.2020 г. Съгласно т. 5.8. от Договор № ФК 03.03.23/09 от 26.08.2020 г. [фирма] се е задължило да осигури по депозитна сметка сума в щатски долари в размер на минимум 20% от размера на усвоената и непогасена част от кредита за срока на договора, както и е дало изрично съгласие банката да блокира паричните средства по депозитната сметка, така че за срока на договора [фирма] и/или трети лица да не могат да теглят, нареждат или по какъвто и да било друг начин да се разпореждат с блокираните парични средства.

Не е имало спор по делото, че клаузата по т. 5.8 от Договор № ФК 03.03.23/09 от 26.08.2020 г. не е получила разрешение от КЕВР преди сключването му. Св. П. К. на длъжност „главен експерт“ в дирекция „Природен газ“ в КЕВР, съставил АУАН № Г-КРС-20 от 22.07.2021 г., в който приел, че блокирането на парични средства въз основа на т. 5.8. от Договор № ФК 03.03.23/09 от 26.08.2020 г. оказва влияние върху финансовото състояние на дружеството, тъй като до погасяването на всички вземания на банката, тези средства са на разположение и под контрола на банката. Влиянието на блокирането на парични средства върху финансовото състояние на дружеството обуславяло необходимост от преценка дали сключването на сделката води или може да доведе до нарушаване сигурността на снабдяването вследствие на задължнялост на енергийното предприятие. Прието е в АУАН, че като на 26.08.2020 г. [фирма] е поело задължения по клаузата по т. 5.8. от Договор № ФК 03.03.23/09 от 26.08.2020 г., без за това да е получило разрешение от КЕВР, дружеството е нарушило чл. 21, ал. 1, т. 23, предложение второ от ЗЕ. Въз основа на АУАН е издадено обжалваното пред СРС НП № НП-103 от 05.08.2021 г. на председателя на КЕВР, с което на дружеството на чл. 206, ал. 2, във връзка с ал. 1 от ЗЕ, е наложена имуществена санкция в размер на 20 353 лв.

АНО е приел, че изразяването на съгласие за блокиране на средства в размер на минимум 20% от размера на усвоената и непогасена част от кредита от 50 000 000 представлява едностранно волеизявление за поемане на задължение в полза на „Р. (България)“ ЕАД, инкорпорирано в Договор № ФК 03.03.23/09 от 26.08.2020 г., чрез което [фирма] се лишавало от парични средства. Това оказвало влияние върху финансовото състояние на дружеството. Именно влиянието на обезпечението върху финансовото състояние на дружеството налагало необходимост от преценка дали сключването на сделката води или би могло да доведе до нарушаване сигурността на снабдяването вследствие на задължнялост. Посочено е още в НП, че в чл. 21, ал. 1, т. 23, предл. второ законът не разграничава сделките на двустранни и едностранни, а визира сделки, независимо от вида и предмета им, които се характеризират с ефекта, който биха породили върху сигурността на снабдяването вследствие на задължнялост. Вменената за нарушена норма на чл. 21, ал. 1, т. 23, предл. второ от Закона за енергетиката урежда регулаторно правомощие на КЕВР да разрешава извършването на сделки, които водят или могат да доведат до нарушаване сигурността на снабдяването вследствие на задължнялост на енергийното предприятие. Производството по даване на разрешение за извършване на сделки е уредено в чл.92 от Наредба № 3/2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. Съгласно Определение № 1396 от 04.02.2019 г. по адм. д. № 591/2019 г., IV отд. на ВАС: Двете норми на чл. 21, ал. 1, т. 23 от Закона за енергетиката и чл. 92, ал. 1, т. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, са аналогични и визират регламентирани правомощия на КЕВР да разрешава извършването на определени категории сделки: такива на разпореждане с имущество и сделки, които оказват влияние върху сигурността на снабдяването с ел. енергия вследствие на задължнялост на енергийното предприятие.

Поведението на лицензианта обаче е уредено в чл.92, ал.2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г., поради което правилно и обосновано СРС е достигнал до правен извод, че процесното нарушение следва да се квалифицира по чл. 92, ал.2, във вр. ал.1, т.2 от Наредба № 3/21.03.2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. Тази разпоредба се отнася именно до процедурата за даване на разрешение за сключване на

сделки, които водят или могат да доведат до нарушаване сигурността на снабдяването вследствие на задължениост на енергийното предприятие, съгласно чл.21, ал.1, т.23 ЗЕ. Тази процедура започва по подадено писмено заявление на лицензианта до КЕВР, която е компетентният орган да даде или откаже разрешение за сключването на сделката. В издаденото наказателно постановление липсва коректно описание на нарушението, както и относимите правни норми, поради което правилно е отменено от районния съд. Непосочването на вярната правна квалификация, относима към извършеното нарушение, бланкетното цитиране на разпоредби, без да е конкретизирано извършеното неправомерно деяние, води до неяснота относно това, в какво се изразява изпълнителното деяние.

Посочената разпоредба на чл.21, ал.1, т.23 от ЗЕ не съдържа конкретно правило за поведение, или забрана, която е нарушена от енергийното предприятие. Тази норма определя компетентността на регулаторния орган и не включва задължения за ответника по касация, следователно не може да бъде нарушена от [фирма] и не може да породи за него административно-наказателна отговорност сама по себе си. В чл.206, ал.2 във вр. ал.1 от ЗЕ, законодателят е вменил отговорност на енергийните предприятия, но тя може да бъде реализирана само при ясно и точно описание на нарушението и субсумирането му под съответстващата правна квалификация.

От друга страна съдът не може да прецени дали е незаконосъобразно поведение на санкционираното лице и административно нарушение изобщо, което да предпоставя налагане на санкция. Не са спазени изискванията на чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, които регламентират задължителните реквизити от формата на АУАН и НП и гарантират реализиране на правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, както и възможността за съда да провери доказаността на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението и относимостта им към приложената санкционна норма. Порокът е от категорията на съществените, който във всички случаи е самостоятелно основание за отмяна на НП, тъй като е довел до нарушаване правото на защита на ответника. Касаторът е бил длъжен прецизно и безпогрешно да опише, по какъв начин, как, с коя своя деятелност / бездействие/ [фирма] е препятствало КЕВР да упражни своите правомощия. Дори и да се приеме, че ответникът не е информирал КЕВР преди сключване на сделката на 26.08.2020г., то АНО е трябвало при издаване на санкционния акт да съотнесе това негово бездействие към онази правна норма, в чиято диспозиция се съдържа правило за поведение на енергийното предприятие в тази насока. Нормата на чл.21, ал.1, т.23 от ЗЕ не съдържа правило, което обвързва дружеството лицензиант с длъжимо поведение, което след като не е било предприето да води до неговото санкциониране по реда на ЗАНН.

Производството по установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания чрез издаване на НП е строго формален процес и ЗАНН урежда изчерпателно процедурата и реквизитите, които трябва да съдържат съответните актове. Формалността на административно-наказателното производство предпоставя максимална прецизност на наказващия орган при индивидуализацията на конкретното нарушение. Изложеното влече извод за наличие на допуснато от касатора нарушение на процесуалните правила при издаване на наказателния акт. Недопустимо е в рамките на съдебния процес, основавайки се на фактите, които се установяват от доказателствата по делото, да се санират пороците на акта, тъй като би се променил елемент от обективния състав на нарушението, за което наказващият орган е наложил

наказание. Неспазването на така установените нормативни изисквания има за последица постановен при съществено нарушение на закона акт.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали СРС да отмени наказателния акт, като при условията на чл.221, ал.2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че решението от 02.12.2021г. на СРС, НО, 93-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. Д. и юрк. Т., които се определят в размер на сумата от 80.00 лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XVIII-ТИ Касационен състав на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 02.12.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93-и състав, постановено по нахд № 12461/2021 г.

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране с адрес: [населено място], [улица] да заплати на [фирма], представлявано от В. А. М., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица] сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.63д, ал.5 във вр. ал.3 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.